

TAURUSIS KORANAS... **Šventa islamo Knyga**

Ar žinote šią knygą?

Žmonija gavo dievišką vadovavimą dviem kanalais: per Allaho žodį ir pranašus, kurie buvo Jo pasirinkti pranešti Jo valią žmonijai. Šie kanalai visada funkcionavo kartu, ir jeigu vienas iš jų yra ignoruojamas arba apleidžiamas, Allaho valia nebegali būti tiksliai žinoma. Induistai nesirūpino savo pranašais ir telkė visą dėmesį į savo knygas, kurios pasitvirtino esančios tik žodžių rinkiniai, kurie palaipsniui tapo žmonėms nebesuprantami. Panašiai krikščionys, nepaisydami Biblijos, visą svarbą priskyre tik vieninteliam Jėzaus Kristaus asmeniui ir palaipsniui jį sudievinė. Tai baigėsi esminio Biblijoje išsakyto dalyko-monoteizmo-netekimu.

Iš esmės pagrindiniai šventraščiai, atskleisti prieš Taurų Koraną, t.y. Senasis Testamentas ir Naujasis Testamentas, įgijo knygos formą tik praėjus daug laiko nuo pranašų dienų. Be to, Naujasis Testamentas buvo užrašytas ne Jėzaus Kristaus kalbėta kalba, kuri, manoma, buvo aramėjų, bet graikų. Taip atsitiko todėl, kad pirmieji krikščionys nedėjo jokių rimtų pastangų išsaugoti savo atskleidimą esant jų pranašui gyvam. Senasis ir Naujasis Testamentai, kurie kartu sudaro krikščionių Bibliją, dabar susideda iš įvairių, individualios reikšmės originalaus atskleidimo vertimų, lygiai kaip ir iš įvairių papildymų ar išbraukimų, atliktų tikinčiųjų.

Taurusis Koranas, kaip paskutinė Dievo atskleista knyga, yra išlikusi savo originalia forma. Pats Allahas garantavo jos išsaugojimą. Visas Koranas buvo užfiksuotas rašytine forma Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) gyvenimo metu ant palmės lapų, pergamento, kaulų ir kitokių tam tinkamų paviršių.

Be to, buvo dešimtys tūkstančių jo pasekėjų, kurie visą Koraną mokėjo mintinai, ir pats Pranašas jį išdėstydavo angelui Gabrieliui kartą ar porą per metus, kada jis jau buvo arti mirties.

Po Pranašo mirties Abu Bakr, pirmasis kalifas, sudarė iš Korano kolekcijos vieną tomą su pranašo raštininko, Zaid Ibn Thabit, pagalba. Šis tomas liko su Abu Bakr, kuris, kai jau buvo prie mirties, patikėjo jį savo įpėdiniui, Umar Ibn Al-Khattab, kuris savo ruožtu perdavė jį Hafsa, Pranašo žmonai. Nuo tos originalios kopijos trečiasis kalifas, Uthman, paruošė keletą kitų kopijų ir išsiuntė jas į skirtingas musulmonų teritorijas.

Koranas buvo taip skrupulingai išsaugotas, nes jis turėjo būti vadovaujanti knyga visai žmonijai visiems laikams. Taigi, jis nėra adresuotas

vien tik arabams, nors jis ir buvo atskleistas jų kalba. Jis kalba bet kokiam žmogui:

„O, Žmogau! Kokia pagunda (šioje žemėje) suviliojo tave nuo tavo Viešpaties?“

(Šv.Koranas-82:6)

Praktinis Korano mokymų pobūdis yra įtvirtintas Pranašo (Ramybė Jam) ir pamaldžių musulmonų pavyzdžiais istorijos eigoje.

Tauriojo Korano nurodymai yra nutaikyti į bendrą žmonijos gerovę ir yra grindžiami jo akiračio galimybėmis. Jo išmintis yra įtikinama visais jos aspektais. Jis nesmerkia ir nekankina kūno, bet neapleidžia ir sielos. Jis nesužmogina Dievo ir nesudievina žmogaus.

Tie mokslininkai, kurie teigia, kad Muhammedas (Ramybė Jam), parašė Taurųjį Koraną, tvirtina kažką nelogiško. Argi logiška tikėti, kad beraštis Pranašas, kuris iki keturiasdešimties metų nebuvo žinomas kaip kada nors ragavęs mokslo bei literatūros, staiga imtų rašyti knygą, kuri yra neprilygstamo literatūrinio vertingumo ir kurios negalėjo pranokti aukščiausio kalibro arabų poetai ir oratoriai?

Antra, ar pateisinama yra sakyti, kad Muhammedas (Ramybė Jam), kuris tarp savų buvo žinomas kaip Al-Amin (Vertas pasitikėjimo) ir kuriuo iki šiol žavisi nemusulmonų mokslininkai už jo tiesumą ir sąžiningumą, kažką klaidingai tvirtino, ir kad tos melagystės išmokė charakterio, tiesumo ir sąžiningumo tūkstančius individų, kurie galėjo įsteigti geriausią žmonių visuomenę, kokią tik kada pasaulis žinojo? Neabejotinai bet koks nuoširdus ir nešališkas tiesos ieškotojas prieš tikėjimo, kad Koranas yra atskleista Allaho knyga.

Galiausiai, ar galėjo kas nors, gyvenantis šeštame mūsų eros amžiuje, kalbėti tokias mokslines tiesas, kurias Koranas talpina? Per pastaruosius keletą dešimtmečių pastebimas didžiulis susidomėjimas moksliniu Korano turiniu. Moksliniai duomenys, kurie neseniai buvo atrasti, egzistavo šioje knygoje daugiau kaip 1400 metų. Faktiškai be galo bendra visatos kilmė yra aiškiai išdėstyta Allaho, Aukščiausiojo:

„Negi netikintieji nemato, kad dangus ir žemė buvo sujungti, tada Mes juos atskyrėme. Ir Mes padarėme iš vandens visa, kas gyva. Negi tada jie netikės?“

(Šv.Koranas-21:30)

Šis dangaus ir žemės atsiskyrimas yra dažniausiai mokslininkams žinomas kaip „didysis sprogdimas.“ Taip pat yra faktas, kad gyvybė kilo iš vandens ir kad kiekvieną gyvą ląstelę sudaro 85% vandens. Be vandens gyvybė yra neįmanoma.

Žemės kalnai, tarsi ledkalniai, turi giliai žemėje besitęsiančias šaknis. Tai užtikrina, kad jie nenuvirs būdami ypač aukšti-tai yra žinoma kaip „izostazija“. Šiuo atžvilgiu kalnai yra kaip kuolai, kurie yra naudojami įtvirtinti palapinei. Bet šis faktas jau mums buvo žinomas, kada Allahas sakė:

„Argi Mes nepadarėme jums žemės kaip erdvios lopšinės ir kalnų, kaip kuolų?“

(Šv.Koranas-78:6-7)

„...ir (Allahas) patalpino į žemę tvirtus kalnus, kad ji ne drebėtų su jumis.“

(Šv.Koranas-31:10)

Embriologiniai duomenys, kurie yra sutinkami Tauriajame Korane, yra stulbinantys. Allahas apibūdina vaisiaus vystymąsi gimdoje nuo pačio pirmojo momento, kada sperma pasiekia kiaušinėlių, iki jo susiformavimą į žmogų. Šie duomenys, kurie buvo sužinoti tik prieš 30 metų, nustebino daugelį Vakarų mokslininkų. Tarp jų yra dr. Keith Moore iš Toronto universiteto Kanadoje. Dr. Moore yra pripažintas autoritetas embriologinėje srityje, su jo universitetiniu vadovėliu, kuris yra laikomas kaip standartinis daugybėje universitetų visame pasaulyje. Kada dr. Moore buvo paprašytas pakomentuoti Korane esančią informaciją, jis atsakė: „Ji galėjo būti tik dieviškai atskleista.“

Ką jie sako apie Koraną?

Nebūtinai sutikdami su jų teiginiais, mes norėtume pacituoti kai kurių svarbių nemusulmonų scholastų, studijavusių Koraną, nuomones. Tokie komentarai rodo, kad nemusulmoniškas pasaulis priima vis rimtesnį požiūrį į Koraną ir kad jis padeda vertinti Korano tiesą. Mes kreipiamės į žmones, kurie siekia dvasinės tiesos studijuoti Koraną anksčiau minėtų klausimų šviesoje. Meskite savo išankstinę nuomonę šalin ir paklauskite, ką šie žmonės turi pasakyti.

Tačiau mes dažnai atsigrežiame į jį (Koraną), kuris pirmiausia mums bjaurus kiekvieną kartą naujai, vėliau patraukia, pritrenkia ir galiausiai priverčia pagarbiai nusilenkti... Jo stilius, pagal jo turinį bei tikslą, yra griežtas, orus, šiurpus-nuolat iš tikro didingas. Taip ši knyga kelias per amžius darydama galingiausią įtaką. **(Getė, cituotas T P Hughes, *Islamo žodynas*, p.526)**

Reikia pripažinti, kad Koranas užima svarbią poziciją tarp didingiausių pasaulio religinių knygų. Jauniausių pasaulinės reikšmės darbų, priklausančius šiai literatūros klasei, dėka, jis niekam nenusileidžia savo nuostabiu efektu, kurį jis padarė plačioms žmonių masėms. Jis sukūrė vos ne naują žmogaus mąstymo fazę ir charakterio tipą. Pirmiausia jis pakeitė didelį skaičių įvairiarūšių Arabijos pusiasalio dykumų genčių į didvyrių tautą, ir tada pradėjo kurti plačias politines-religines musulmoniško pasaulio organizacijas, kurios yra vienos iš didžiausių jėgų, su kuriomis Europa ir Rytai turi šiandien skaitytis. (**G. Margoliouth, Įvadas į e. M. Rodwell „Koraną“, New York Every man's library, 1977, p. VII**)

Darbas, kuris iššaukia tokias galingas ir, regis, nesuderinamas emocijas netgi tolimam skaitytojui, tolimam laiko ir dar labiau psichinio išsivystymo atžvilgiu-darbas, kuris ne tik nugali pasibjaurėjimą, kuris kyla pradedant atidžiai jį skaityti, bet ir pakeičia šį neigiamą jausmą į nuostabą ir susižavėjimą, toks darbas iš tiesų privalo būti nuostabus žmogaus proto produktas ir aukščiausio suinteresuotumo klausimas kiekvienam mėstančiam žmonijos likimo stebėtojui. (**Dr. Steingass, cituotas T.P. Hughes, *Islamo žodynas*, p. 526-7**)

Tas pastabumas padaro hipotezę, kurią kelia tie, kurie laiko Muhammedą Korano autoriumi, nepagrįsta. Kaip gali žmogus, būdamas neraštingas, tapti svarbiausiu autoriumi visoje arabų literatūroje literatūrinių nuopelnų prasme? Ir kaip tada jis gali skelbti mokslinio pobūdžio tiesas, kurių joks kitas žmogus neturėjo jokių galimybių įgyti tuo laiku, ir visa tai paskelbti nė karto net menkiausiai nesuklydus? (**Maurice Bucaille, *Biblija, Koranas ir Mokslas*, 1978, p. 125**)

Čia, už tai, jo nuopelnai kaip literatūrinės produkcijos galbūt neturėtų būti matuojami išankstiniais subjektyviais principais ir ateistišku polinkiu, bet efektais, kuriuos jis padarė Muhammedo amžininkams ir tėvynainiams. Nors jei jis kalba taip galingai ir įtikinamai į širdis jį girdintiems, kad suvienytų iki tol išcentriniais ir priešiškais buvusius elementus į vieną kompaktišką ir gerai organizuotą kūną. Atgaivinta idėjų, kuriuo labai skyrėsi nuo tų, kurios iki tol valdė arabų protus, jo iškalba buvo tobula, nes ji tiesiog sukūrė civilizuotą tautą iš laukinių genčių, ir įšovė naujų ataudų į senus istorijos apmatius. (**Dr. Steingass, cituotas Hughes, *Islamo žodynas*, p. 528**)

Bandydamas dabartinėmis pastangomis patobulinti savo pirmtakų darbus, ir pateikti kažką, kas galėtų būti priimama kaip skardi, tačiau neryškiai didinga arabų Korano retorika, aš skausmingai studijavau painią ir labai kintančią ritmiką, kuri- neskaitant pačios žinios-sudaro Korano nepaneigiamą

pretenziją būti tarp didingiausių literatūrinių žmonijos šedevrų... Ši labai charakteringa savybė-„ta nepakartojama simfonija“ kaip tikintis Pickthall apibūdino savo Šventą Knygą, „labai ypatingi garsai, kurie veda žmogų į ašaras ir ekstazę,“ - buvo beveik visiškai ignoruojama ankstesnių vertėjų; todėl nieko keista, kad tai, ką jie padarė, iš tikrųjų skamba dusliai ir nuobodžiai palyginus su nuostabiai išdailintu originalu. (**Arthur J Arberry, *Koranas, verstas Londone, Oxford University Press, 1964, p.X***)

Musulmono amatininko ar artisto, kuris niekada nėra suinteresuotas pasidemonstruoti savo labui, nei stumtis į priekį savo paties išmoningume, bet sutinka pagarbiai pasiūlyti žmogaus amatą Dievui, požiūris ... atspindi, aš tikiu, atmintiną Korano ištrauką: „*Kad ir kur tu pasisuksi, ten bus Dievo veidas ir Dievas yra visa apimantis, visa žinantis.*“ (**Princas Čarlzas, kalba Wilton'e**)

Visiškai objektyvus (Korano) nagrinėjimas šiandieninių žinių šviesoje priverčia mus pripažinti sutikimą tarp dviejų, kaip jau buvo paminėta ankstesnėmis progomis. Tai verčia mus laikytis nuomonės, kad pakankamai neįmanoma yra tai, kad Muhammedo laikų žmogus galėtų būti tokių teiginių autorius, turint omeny jo dienų žinių lygį. Tokie pasvarstymai yra dalis to, kas suteikia Korano atskleidimui jo unikalią vietą, ir verčia nešališką mokslininką pripažinti savo negalėjimą pateikti paaiškinimo, kuris išplauktų iš grynai materialistinių samprotavimų.